

francoskega ministerstva je naznanil, da so vsi pomiloščeni, ki so se od l. 1870 bili kjekako v političnih rečeh zagrešili, nekaterim drugim pa se je kazen skrajšala. Kakor se brzjavlja, je princ Napoleon nevarno vžbolel. — Sv. Oče v Rimu so poslali encikliko nemškemu škofom, v njej se pritožujejo za voljo krivice, ki jo trpi kršč. cerkev na Nemškem, ker si ne sme vzrejevati duhovnikov, kakor jih ji je treba. — Angleška vlada namerava zopet ostro postopati zoper kat. Irce, terjajo baje preveč pravic. — Na Španjskem so pozaprlji mnogo ljudi, ki so na sumu, da so se vdeležili upora v Kartageni. — Vlada v Kongu snuje si vojsko za varstvo državnih naprav, poročnik belgijske armade, Roger, ima vse to v rokah.

Za poduk in kratek čas.

Andreju Šumanu v spomin.

I.

Če potuješ v Slovenskih goricah po oni cesti, ki vodi od sv. Ane k sveti Trojici, zapaziš kmalu pod Krembergom dve kmetški hiši in pristojna poslopja. Jedna na levi je tik ceste, druga na desni nekoliko korakov od ceste oddaljena. Zadnja hiša je po letu skoro vsa skrita med drevjem. Ravno tako so skrita med drevjem vsa druga poslopja. Pa še daleč okoli je polno sadnega drevja. Sadno drevje raste doli po travniku v dolgi vrsti, sadno drevje je po razprostrtem okolu, lep drevored slivnih dreves v dveh vrstah senči pot tje med njivami k vinski kleti, k vrhu, kakor domači pravijo. Sadno drevje je po vrticah, pod vinogradi, pri sipih, nad njivami, povsod, kjer koli najdeš kak prostorček za sadno drevje, vse vse je nasajeno z žlahtnim sadjem. Kako lepa je pomlad, kadar drevje cvete, kako lepa jesen, kadar je sad dozorel, kako lepo je zemljišče s tolikim trudom in veseljem oddelano!

Potujoč na omenjeni cesti gledaš z veseljem tje na širne sadunosnike in poprašuješ nehoté: kdo pa tu biva, ki je nasadil tako lepega drevja, lepše nego ga imajo sosedi? Srečen mož, boš pravil, marljiv mož, pameten mož mora tu bivati. Tega moža, dragi potovalec, ni več. Pred kratkim, dne 2. januarja 1896 je umrl. Vendar je upati, da bo njegov spomin še dalj časa živel med sosedi po Slovenskih goricah, spominjali se ga bodo znanci in prijatelji, spominjali se ga popotniki, kekar gredo mimo toliko obsajene zemlje, a meni samemu, ki mi je bil najbližji in največi dobrotnik in mi je njegova slika in ljubezen v srce zapisana, naj bo dovoljeno, da za čitatelje „Slovenskega Gospodarja“ par besedi, svojemu očetu v spomin zapišem. Morda bo ta ali ona opazka našim mladim gospodarjem v prid in v spodbudo.

Šumanova rodbina je prišla iz Žrjavca. Pred so bivali Šumani v Žrjavskem vrhu, sedaj še so Šumani v Žrjavski vesi v Št. Lenartski fari. Dva brata Šumana sta se nakupila na Pamanovem in Vrbančevem zemljišču na gornji Ročici, tako se srenja zove. Kraj sam se je zval do leta 1848 Večnice. Kaj ta beseda pomeni, mi ni znano; ali je „Večnice“ ali je v zvezdi z besedo Svičina (Witschein), kamor so kmeti na dačo hodili, zakaj dačo so takrat plačevali v Negovo, Hrastovec in še v Svičino. Bili pa so v Večincah prav za prav le bližnji kmeti tje do Brezovca, oni, ki imajo še zdaj gozde imenovane gmajna, t. j. občni les, dasi je dandanes razkosan. Zemlja pa, ki sta jo kupila Šumana bila je jako zapuščena, nerodna. Nekaj je uže popravljaj na Pamanovem zemljišču moj stari oče Šuman, ki je postavil tudi hišno poslopje, pa še dosti dela je čakalo mojega očeta. Zemlja, kjer so sedaj spodnje njive, se je plazila, travnik je bil poln klancev in vrhuncev, kajti vode so zemljo polnile in menila so se skoro vsako pomlad kipnena tla. Take nezgode vstrajnega in pametnega kmetovalca ne ustrašijo. Česar jedno leto ne zmore, pa zmore drugo leto in v 30 letih je kaj upravljenega, na stare dni pa užitek tudi dobro deje. Tako vsaj je mislil moj oče, in delo se mu je uspešilo.

Drevje saditi je počel še le 36. leta, bil je takrat uže 30 let star in kratko oženjen. Utegne človeku pridna žena, kakor so bila moja ranjka mati, pomnožiti pogum in delavnost. Človek nima več le sebe, ima tudi svojo ljubo ženico, ima ljubih otročičev, vse vse ga veseli in ga spodbuja k delu, rad skrbi, rad bi imel srečne vse svoje. Tako se je godilo tudi ranjkemu Andreju Šumanu. 17 let star je zgubil svojega očeta, 85 let starega moža. Bili pa so ljudje takrat močnejši, kajti o mojem starem očetu mi je večkrat pripovedoval, da je spomladi pri grobanju zadnje leto še prst nosil a ne v košarah ampak v korbih, kakor kak mladenič korenjak. Tak močen moj ranjki oče ni bil, in je bil star le 79 let in nekoliko mesecev. Morda se je v mladih letih podelal ali od narave ni bil tak korenjak. V 20. letu je prevzel zemljišče in se trudil in varčno ter previdno ravnal, da je mogel izplačati svoji dve sestri. Nekaj dote res mu je tudi žena prinesla in tako si je morda gospodarstvo pomaglo in se mu je veselje vzbudilo do novega dela, ki ga takrat sosedi še znali niso ali vsaj znati niso hoteli, sadno drevje saditi. Kake lesnike, kake lesne ali loške gruške se nahajajo povsod. Ali kaj tisto izda, kaj pomaga gospodarstvu?

Smešnica 3. Bilo je nekje nedeljsko shodišče. Duhovnik so s prižnico opomnili, kako da bomo kedaj težko račun dali pred božjim

stolom. Barantač, ko sliši o računu, reče hitro sosedu krčmarju: „Hvala Bogu, računa se že ne bojim, mi trgovci in krčmarji se lahko izrežemo, saj znamo dobro računati. Račun je pri nas glavna reč, na svojo škodo se ne vstejemo radi.“

Razne stvari.

(Za cerkev in šolo.) Svitli cesar so župniji v Špitaliču 200 gld. podelili za poravnanje dolga, kar ji ga je ostalo vsled popravila cerkve, ravno toliko so dali tudi za šolo na Velki.

(Nova župana.) Na Muti so si za župana zopet izvolili graščaka Erberja, na Ptuj pa na novo trgovca Eckelna. Če bodo zadnjega tudi tako hitro porinili med staro šaro, kakor so njegove prednike, bode težko svoje službe vesel.

(Dolga služba.) V Gradcu so umrli stolni prošt, dr. Jos. Büchinger. Bili so blizu do 60 let ravnatelj v bogoslovju, čakali pa so 83 let.

(Zavdano.) V Kntincih je kočar Anton Senčar svoji ženi, kateri je že dalj časa z grdim prežestovanjem grenil življenje, pomešal na novega leta den mišnice v jed in je sirota vsled tega še tisti den v strašnih bolečinah umrla. Zločinca so zaprli.

(Slaba obramba.) Ultraneška „D. W.“ se poteguje v svojem zadnjem številu za čast nemških sodnikov v Celju. Mi menimo, da jim za to, ker so nemški, nihče ne krati časti, ko bi pa vlekli s patroni lista, kakor je „D. W.“, jih tudi ona ne opere.

(Imenovanje.) Gg.: Ledenik, svetnik deželne sodnije v Ljubljani, Wellspacher, svet. dež. sodnije v Gradcu in dr. Heiss, svetnik dež. sodnije v Celovcu postali so svetniki deželne nadsodnije v Gradcu.

(Nakupovanje konjev.) Grška vlada je veliko konjev na Ogerskem pokupila za svojo vojsko. Te dni so jih čez Pragersko v Trst prepeljali.

(Novo uredništvo) ima sedaj „Marburger Zeitung“. Mož ga ima v rokah, ki čuje na ime Jos. A. Harpf; imel je pred kratkim še „D. W.“ v Celju v rokah, ali ni jim ugajal, menda zavoljo kola, s katerim piše, kajti pero ne more biti. Kar toraj Celjani zavržejo, to pa poberó hlastno Mariborčani, no naj jim tekne!

(Neizvršljiva želja.) Novi urednik „M. Z.“ čveka koj v prvi številki, katero je stolkel, da „Slov. Gosp.“ umira, ker mu manjka naročnikov. Mož naj se umiri, kajti „M. Z.“ bi si vse prste obližnila, ko bi vseh naročnikov toliko imela, kolikor je „Sl. G.“ letos samo novih dobil. Kar jih pa ima „Sl. G.“ vkup, toliko jih „M. Z.“ ne našteje, če šteje svoje vkup iz desetih let.

(Srečna volitev.) Pri volitvi obč. odbora v Činžatu pri D. Mariji v puščavi so dne 17. jan. t. l. naši nasprotniki popolnoma propadli. Razun enega so v novem obč. odboru sami vrli in katoliški slovenski možje. Stari občinski odbor od vekomaj sem, šel je, mislimo, spat na veke.

(Stekel pes.) Uni dan je v neki nlici v Mariboru neznan pes vgriznil delavca v škorenj, drug delavec pa ga je na to ubil. Preiskava droba je pokazala, da je bil pes stekel, zato je mestni magistrat zapovedal pesjo konumacijo za tri mesece.

(Ustanoviteljem podružnic družbe sv. Cirila in Metoda na spodnjem Štajerskem) naznanja odbor podružnice v v Celju, da je z veseljem pripravljen, jim pri ustanovitvi podružnic pomagati s svetom, vlogami, pravili itd. Obrne se naj do načelnika seljske podružnice, g. dr. Jos. Vrečka, ali jenega tajnika g. dr. Ivana Dečka oba odvetu. kand. v Celju pri g. dr. Jos. Srncu.

(Vabilo) k občenemu zboru društva „Edinost“ v Središču, ki bode v nedeljo 24. januarja 1886 ob 6. uri zvečer v društvenej sobi v Središču. Dnevni red: 1. Poročilo društvenega vodstva o društvenem delovanju in stanju. 2. Polaganje računov. 3. Volitve: a) treh pregledovalcev, b) predsednika, c) šest odbornikov. 4. Predlogi. 5. Vplačevanje društvenine.

(Vabilo) Polit. narod. gosp. društvo pri sv. Lovrencu v Slov. gor. ima občni javni zbor v nedeljo, to je 31. januarja t. l. ob 3. popoldne pri g. Koser-u, z govori o gospodarskih in občinskih zadevah, ter konča s tombolo na korist domači šoli. Vse rodoljube sosednje vabi na mnogobrojno vdeležbo uljudno odbor.

(Spremembe v Lavant. škofiji.) Č. g. Matija Stagoj, kn. šk. duh. svetovalec in župnik so v torek dne 19. t. m., po dolgi bolezni umrli. Č. g. Fr. Zdolšek, kaplan na Planini, stopil je v začasni pokoj, na njegovo mesto pa pride č. g. Fr. Korošec, doslej kaplan pri sv. Rupertu nad Laškim.

Laterijske številke:

V Trstu 16. januarja 1886: 12, 66, 53, 57, 22
V Lincu " " " 4, 38, 69, 51, 86

Prilohuje srečkanje 23. januarja 1886

V tiskarni sv. Cirila

dobódo se tiskovine za šole, fare in srenjske urade, odvetnike in bilježnike; na prodaj so tudi knjižice za mešne intencije in spominske tablice (Memento-Tafeln) za žagreb.